

De Wet Ketenaansprakelijkheid in het goederenvervoer

Per 1 juli 1982 is de zgn. Wet Ketenaansprakelijkheid in werking getreden¹. Deze wet regelt de hoofdelijke aansprakelijkheid van aannemers voor de betaling van sociale verzekeringspremies en de loonbelasting, die onderaannemers verschuldigd zijn terzake van werkzaamheden, die werknemers in dienst van de onderaannemers bij en ten behoeve van de aannemers verrichten.

Teneinde ook de afdracht van de omzetbelasting over de aanneemsom veilig te stellen is krachtens de Wet op de Omzetbelasting daartoe eveneens een regeling getroffen.

De Wet Ketenaansprakelijkheid is van toepassing op de uitvoering van een werk van stoffelijke aard, dat veelal zal resulteren in een tastbaar produkt. Werken of produkten welke door een in hoofdzaak geestelijke of intellectuele arbeid tot stand komen, vallen buiten de werking van de wet.

In de praktijk is het evenwel niet eenvoudig om tot een juist oordeel te komen, of een werk wel of niet beschouwd moet worden als een tot stand brengen van een werk van stoffelijke aard, dan wel als produkt van 'geestelijke of intellectuele' arbeid. Of een werk al dan niet van stoffelijke aard is, is echter wél bepalend voor de toepasselijkheid van de wet.

Voor de tekst en toelichting van de wet zij verwezen naar de Informatiekrant Ketenaansprakelijkheid van juni 1982, die aan alle bedrijven is verzonden. Meerdere exemplaren van deze krant zijn alsnog verkrijgbaar bij de belastinginspecties of schriftelijk te bestellen bij de Federatie van Bedrijfsverenigingen, Bos en Lommerplantsoen 1, 1055 AA Amsterdam.

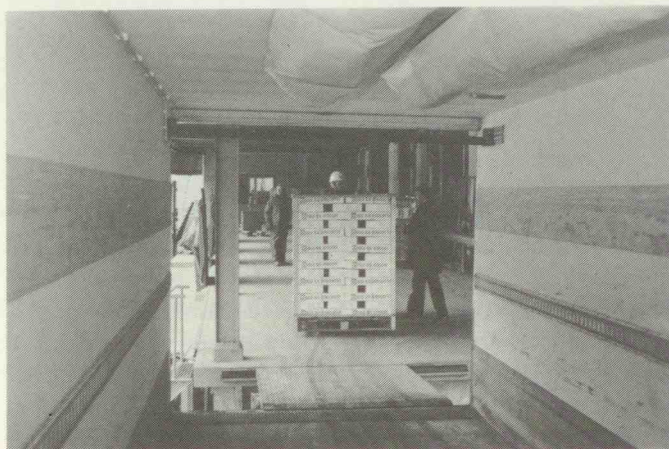
De vervoerovereenkomst

Evenals in de Memorie van Toelichting op het toen nog wetsontwerp, staat ook in de Informatiekrant vermeld, dat de *vervoerovereenkomst buiten de werking* van de wet valt, aangezien dat één der overeenkomsten is, waarbij men zich niet in de eerste plaats verbindt tot het verrichten van arbeid.

Immers, bij de *overeenkomst van goederenvervoer* verbindt de vervoerder zich tegenover de afzender de aan te bieden lading te vervoeren en af te leveren en voor haar behoud te zorgen. De *expeditie-overeenkomst* is de overeenkomst tot het doen vervoeren van goederen, waarbij de expediteur zich jegens de opdrachtgever verbindt tot het sluiten van één of meer vervoerovereenkomsten met een vervoerder.

Naast expeditie, waarbij in de praktijk alleen het feitelijke vervoer wordt uitbesteed aan een vervoerder, maar vaak nog bepaalde werkzaamheden door de expediteur zelf worden verricht, komt het ook voor, dat de vervoerder één of

meer van zijn vervoer-opdrachten aan een collegavervoerder uitbesteedt, bijvoorbeeld omdat de vervoerder op dat moment zelf niet over voldoende materieel of vergund tonnage beschikt.

De collega-vervoerder, ook vergunninghouder, die in dit geval als ondervervoerder optreedt, zou op zijn beurt ook weer het hem opgedragen vervoer verder kunnen uitbesteden. Artikel 5 lid 2 onder b. en c. van de AVC 1950 en artikel 34 e.v. CMR doelt op zodanige gevallen. Alsdan zou een keten van vervoerovereenkomsten kunnen ontstaan. Immers, analoog aan het zeerecht, waar zich veelvuldig ketens van overeenkomsten voordoen (rompbevrachting, reisbevrachting, tijdbevrachting) en al deze overeenkomsten volgens vaste rechtspraak als vervoerovereenkomsten dienen te worden beschouwd, dienen ook ten aanzien van het vervoer van goederen over de weg in een keten van overeenkomsten al deze overeenkomsten als vervoerovereenkomsten te worden aangemerkt. Alleen dan zijn de uit het vervoerrecht voortvloeiende aansprakelijkheidsregelingen, zoals AVC, CMR etc. op iedere vervoerder in de keten van toepassing.

¹ (Zie Nederlands Transport nummer 2 van 22 januari 1982, blz 47)

